

“Ik wist gewoon, jullie gaan me niet pakken”

Dit is het waargebeurde verhaal van een dader, Brannie (22). Een leuke jongen, een kind nog bijna, als hij fors de fout in gaat. Brannie toen 17 jaar en al zeven gewapende overvallen op zijn naam.

Brannie kent een gelukkige jeugd. Hij groeit op in een hecht gezin met een Surinaamse vader, Nederlandse moeder, een zus en twee broers. Als er problemen zijn, worden die uitgepraat. Samen leven, samen delen is het credo. Op school gaat het goed, hij is halverwege een MBO-studie en de perspectieven zijn gunstig. Brannie, een voorbeeldjongere? Niet echt.

Kopiëren

“Ik was gek, hoe heb ik zo verschrikkelijk stom kunnen doen?” Het is inmiddels vijf jaar geleden dat Brannie en zijn maat hun eerste overval pleegden op een tankstation. Brannie en zijn boezemvriend, Danko, voor wie hij door het vuur zou gaan. “Hij was als een broer voor mij, we deden alles samen. Ook dit zouden we samen doen; er kan altijd iets gebeuren en samen sta je sterk. Hij met een nep-pistool en ik met een mes. Ik had in de krant gelezen over een overval die was gepleegd door een man die gebrekkig Engels sprak. Dat hebben we gekopieerd.” De eerste overval was een feit.

Bang

Als Brannie terugblijkt, zoekt hij naar woorden voor wat hem bezielde. “Ik was zo ontzettend bang. De eerste keer hoefde ik niets te doen,

alleen buiten bij de brommer wachten. Ik wilde eigenlijk helemaal niet. Ik werkte 50 uur per week in de fabriek, ik hoefde deze shit niet. Maar ik deed het om mijn maat te beschermen. Ik wilde niet dat er gekke dingen zouden gebeuren. Je hebt er altijd helden bij, weet je.” De aanleiding voor de overval was geld voor een sjiek kostuum. Hoewel, ook in retrospectief kan Brannie niet volhouden dat geld het enige motief was. “Hoe langer het geleden is, hoe minder ik er zelf van begrijp. Geld was niet het enige, dat kan niet, vaak was de buit niet meer dan een paar rot euro’s.”

Brutaal

Na de eerste gewapende overval gaat het snel. Brannie en Danko hoppen van plaats naar plaats, kiezen pompstations ad random. Van enige voorbereiding is geen sprake. Brannie: “Er was niks professioneels aan. De impulsieve zijn de beste overvallen. Je kunt beter niks plannen, want er gebeurt toch altijd iets waar je niet aan hebt gedacht. Het ging goed zo. Een overval duurde anderhalve minuut. Ik ben een keer erg hard gevallen, van schrik omdat het gewoon allemaal zo verschrikkelijk snel ging.” Aan de reeks overvallen lijkt geen einde te komen. Brannie voelt de adre-

Frank van den Broek, medewerker jeugdclassering

naline in zijn lijf. Het geeft een kick en het gevoel onoverwinnelijk te zijn. Met de kassa-lade onder zijn snelbinder fietst Brannie rustig weg, wetende dat binnen ettelijke seconden de hel achter hem zou losbarsten. Maar alle sirenes en zwaailichten ten spijt: wie verdenkt nou een jonge jongen op een fiets? “We werden heel brutaal, deden er soms twee per dag. Ik wist gewoon: jullie gaan me nooit pakken.”

Einde

Brannie en zijn maat lopen alsnog tegen de lamp. De aanhouding volgt uitgerekend na de overval die als de laatste was bedoeld. Zoals gewoonlijk wachten ze tot er geen klanten meer binnen zijn. Het duurt te lang en haast blijkt een slechte raadgever. Ze trekken de mutsen over het hoofd en gaan toch naar binnen. Naar de twee klanten roepen ze: ‘Dit is een overval, ga liggen’. Achter het veiligheidsglas staan vier pompmedewerkers. Brannie: “Het was als in een roes. Je bent wazig, rustig ondanks alles. Je doet iets wat je eigenlijk

*“De eerste dagen
in de politiecel
waren een hel.
Niemand om mee
te praten,
niemand te
vertrouwen.”*

niet durft. Je staat er wel maar bent er ook weer niet. Tegelijk snap ik heel goed dat er heel veel dingen fout kunnen gaan.” Met de aanhouding komt er een eind aan Brannie’s criminele loopbaan. Hij wordt veroordeeld voor vijf overvallen, Danko voor twaalf.

Reclassering

Frank van den Broek is medewerker jeugdreclassering van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant. Frank neemt Brannie onder zijn hoede en herinnert zich zijn jeugdige cliënt heel goed. “Hij kwam vanuit het niets en is zeer snel heel fors over de schreef gegaan. Hij had een Halt-straf op zijn naam, maar hij was geen toonbeeld van een jongen waarmee het wel mis moest gaan. Net zo snel als hij erin ging, is hij ook weer uit de criminaliteit gekomen.” Dat ging niet vanzelf. Na het uitzitten van zijn straf in Vught, begon Brannie aan een intensief reclasseringstraject dat twee en een half jaar zou duren. Frank: “We hebben vaak en lang met elkaar gepraat. Dat gebeurde op gelijkwaardig niveau. We

praatten over de impact op de slachtoffers. We praatten over thuis, over het vertrouwen dat hij had geschaad en hoe dat te herstellen. Er waren contacten met school. Door detentie heeft hij een jaar over moeten doen.”

Slachtoffers

Frank zocht contact met Slachtofferhulp die alle slachtoffers aanschreef met daarin een uitnodiging voor een dader-slachtoffer confrontatie. Iedereen weigerde. Jammer, zo vindt Brannie. “Niet lang geleden herlas ik de brief die ik kort na mijn aanhouding de slachtoffers heb geschreven. Ontzettend heftig wat ik daarin zeg. De regels die ik toen heb zitten schrijven, dat is een heel zwaar moment geweest. Ik voel diepe schaamte als ik aan die mensen denk.” Frank herinnert Brannie aan een van de slachtoffers die hij het mes voor hield, een zwangere vrouw. “Over haar en wat de overval mogelijk met haar heeft gedaan, daar hebben we het samen vaak over gehad. Brannie had het daar moeilijk mee, de blik in haar ogen kon hij niet vergeten,” aldus Frank.

Berouw

Brannie is een voorbeeld van een jonge crimineel die door jeugdzorg op het rechte pad is geholpen. Hij is door een diep dal gegaan. Het moeilijkste moment? Eenzaamheid kreeg een naam en heet Mathildelaan. “De eerste dagen in de politiecel waren een hel. Niemand om mee te praten, niemand te vertrouwen. De detentie in Vught was ook erg, maar anders. Ik moest steeds aan thuis denken: aan mijn moeder en oma, aan mijn vriendin. De schande die zij meedragen door mij. Dat zal ik hen nooit meer aan doen. Ik heb gekozen voor werk en studie. Dat kan ik omdat ik discipline heb, dat maakt het verschil.”

Brannie begint binnenkort aan zijn afstudeerstage als begeleider van een daklozengroep. Daarna is hij klaar met zijn HBO-studie maatschappelijk werk. Als hij niet studeert, werkt hij in de horeca.

*De naam van de dader is om
privacyredenen gefingeerd*